

Strona pozwana: Mercedes-Benz Group AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, gdy spółka dominująca wnosi powództwo o odszkodowanie z tytułu antykonkurencyjnego zachowania innej spółki, w celu uzyskania naprawienia szkód wyrządzonych tym zachowaniem wyłącznie jej spółkom zależnym, sąd właściwy określa siedziba spółki dominującej, jako miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela Ia”)?
- 2) Czy dla zastosowania art. 7 pkt 2 rozporządzenia Bruksela Ia ma znaczenie to, że w czasie odmiennych transakcji nabycia będących przedmiotem sporu, nie wszystkie spółki zależne należały do grupy przedsiębiorstw spółki dominującej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 1 lipca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft München/HF

(Sprawa C-435/22)

(2022/C 326/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generalstaatsanwaltschaft München

Strona pozwana: HF

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r. (zwanej dalej „KWUS”), w związku z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie ekstradycji obywatela państwa trzeciego niebędącego obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 TFUE przez organy państwa będącego stroną tej konwencji i państwa członkowskiego Unii do państwa trzeciego, jeżeli osoba, której dotyczy wniosek, została już prawomocnie skazana przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej za te same przestępstwa, do których odnosi się wniosek o ekstradycję, i wyrok został wykonany, a decyzja o odmowie ekstradycji tej osoby do państwa trzeciego byłaby możliwa tylko w przypadku zaakceptowania naruszenia dwustronnej umowy o ekstradycji zawartej z tym państwem trzecim?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-439/22)

(2022/C 326/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Małecka, L. Malferrari, E. Manhaeve, J. Samnadda, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia